

Efter Tucson ...

Text: Runa Patel

Efter att alla inköp i Tucson var avklarade tog vi de två sista dagarna på oss för att vara turister. Vi hade bestämt oss - eller rättare sagt, en av oss hade bestämt oss - för att besöka Tombstone, Vilda Västerens klassiska stad, och komma ifrån allt det där med sten.

På lördagens morgon tömde vi, dvs Berth och jag plus "kusinen", husbilen på det sista av stenen som skulle skeppas hem. Vi var lättade, både bildligt och bokstavigt, och såg fram mot ett par dagar utan att köpa sten, utan att titta på sten, ja, utan att ens prata om sten. Jim på fraktbolaget undrade nyfiket vart vi skulle ta vägen och när han fick höra att vi planerade att åka till Tombstone menade han på att vi måste bara besöka Bisbee, den allra underbaraste lilla gruvby lite längre söderut. Efter en snabb titt på kartan konstaterade vi att det inte var så många mil ytterligare från Tombstone till Bisbee. En ännu snabbare tidskalkyl gav vid handen att det var möjligt att åka dit och vi bestämde att köra värdshus förbi när det gällde Tombstone och börja i Bisbee för att besöka Tombstone på återvägen.

Sagt och gjort, kosan styrdes mot Bisbee, ett namn som vi lite dunkelt tyckte att vi kände igen, men det kunde ju ha varit från någon av de gånger vi tittat på kartan och funderat på var vi skulle "turista". Vi kom så småningom till Bisbee som verkligen ligger vackert i en dal, halvt om halvt klättrande på bergsväggarna, nästan som en by i alperna.

Vi tog oss ner till torget och parkerade husbilen efter viss möda. Snett över torget låg Bisbee museum och vi bestämde oss för att börja där. I och med att vi kom innanför dörrarna så stirrade vi på ett antal flats av "Native Copper" ... ja visst, nu stod det med ens klart varför Bisbee föreföll bekant. Men eftersom vi i stort sett bara sysslar med slipbar sten var det inte så konstigt att Bisbee inte hade någon

högre prioritet i vårt minne. Vi funderade på att som souvenir köpa en stuff "native copper", misstänkt lik de laboratorieframställda, men eftersom våra stenaaffärer var avslutade bestämde vi oss för att avstå. "Kusinen" däremot, som vanligtvis inte alls sysslar med sten eller mineral, hade drabbats av abstinensbesvär efter att inte ha varit på en mäsas på större delen av dagen och köpte raskt en låda med de 20 viktigaste mineralerna i Bisbee området. Efter att ha besökt museet och gruvan promenerade vi på huvudgatan i solskenet. "Kusinen" gjorde tvärstopp vid en liten butik med mycket sten och mineral i fönstret. Vi gick in och när "kusinen" handlade sten igen kunde vi inte hålla oss längre: en liten bit, djupt blå, slipbar azurit fick bli vår souvenir.

Färden gick norrut tillbaka mot Tombstone och nu var det Vilda Väster och inte sten som gällde. Hela Tombstone, "the town too tough to die", är som ett museum med alla byggnader kvar eller restaurerade efter den sista stora branden. Bara bardisken i the Crystal Palace var en upplevelse. Nu "turistade" vi verkligen och besökte OK Corral där den berömda fighten mellan bröderna Earp och Doc Holliday på ena sidan och bröderna Clanton och McLowry på andra sidan ägde rum. Vi såg också ett skickligt iscénssatt Histodrama över Tombstones historia. Butikerna var fyllda med souvenirer av skilda slag, bl a olika sorter av trumlad sten, men vi avhöll oss - inte ens en souvenir i sten den här gången.

På vägen tillbaka till Tucson, mitt ute i ingenstans, låg Youngbloods Turquoise

Shop. Vi hade sett den på väg till Bisbee, men stenaffärerna var som sagt avslutade. Men på vägen tillbaka ... När vi kom in i butiken var vi praktiskt taget förflyttade till början av 1900-talet: En äldre gentleman, klädd i läderförkläde och med spottkopp inom räckhåll, välkomnade oss. Hans bola i silver med fem stora turkosor var av absolut senaste design, fast femtio år gammal. Längs ena väggen stod ett skåp med en samling Bisbee-mineraler från sekelskiftet. Vi fick berättat för oss att en försäljning av samlingen för 65 000 US Dollar just hade gått i stöpet men att i samband med försäljningen hade samlingen blivit värderad till över 100 000 US Dollar. Sanning att säga, bara den slipbara biten malakit på flera kilo, hittad 1906, gjorde att vi suckade. Vi lämnade Youngblood med en liten slipad "Bisbee Blue" turkos som souvenir. Lördagnatten tillbringade vi på "vår" parkeringsplats i Tucson och övervägde allvarligt om vi skulle ta ett varv till på de mässor som fortfarande var öppna på söndagen, men påminde oss själva att stenaffärerna var avslutade. Istället bestämde vi oss för att besöka Colossal Cave, strax söder om Tucson, som även om det var en kalkstensgrotta föreföll riskfri från stenaffärer. Grottan var imponerande, med en känd sträckning på 2,7 miles (ca 4,5 km). I butiken fanns försäljning av - ja, vad då? Jo, bl a sten och mineraler naturligtvis. "Kusinen" dök raskt på en korg med sten- ägg, som dessutom var billigare än wholesale på Tucson Main Show. Och vem kunde stå emot Celestin, Mexiko, i precis lämplig storlek och kvalitet som healing-

folket efterfrågar och till hyfsat pris? Ja, inte vi i alla fall.

Lyckliga (?) ägare till ytterligare sten, trots avslutade stenaffärer, lämnade vi Tucson bakom oss för att åka norrut till Phoenix där vi skulle lämna igen husbilen. Nu var det i alla fall definitivt slut med sten, ingen mer sten att titta på och vi skulle inte ens prata om sten. Den sista natten hade vi bestämt att tillbringa på ett motell för att få bättre utrymme för att packa och kunna städa ur husbilen utan att något fanns i vägen. Strax utanför Phoenix hittade vi ett litet motell och när vi frågade var vi kunde parkera husbilen tittade ägaren oförstående på oss: Vad skulle vi med motell till när vi hade husbil? När vi förklarat situationen med Tucson och stenhögarna blev motell-ägaren eld och lågor. Han måste absolut få visa sina stenar ... Ja, så var det alltså dags igen. Innan vi ens fått nyckeln till vårt rum befann vi oss mitt i en stenföreläsning: en bit jaspis, en bit obsidian, en bit agat etc och, placerad under en buske i trädgården, en rejäl bit av en förstenad trästam. Avslutningsvis förevisades motellägarens stolthet som förvarades på kontoret: en "akva", två knytnävar stor (ca 2-3 hg), med luftblåsor (!). Att den förstenade trästammen var mer värd än hans "akva" ville motellägaren inte lyssna på - han hade trots allt betalat 40 US Dollar för "akvan". Vi argumenterade inte med honom utan tackade för visningen och så skulle vi äntligen komma ifrån det där med sten. Men vad hände? Jo, trots avslutade stenaffärer fanns, av någon underlig anledning, diverse sten att packa ...

NORSKE OG SVENSKE TOPP-STUFFER SØKES

Kjøp eller bytte.

Knut Eldjarn, Blinken 43, 1349 Rykkinn. Tel.: 67 13 34 96